

## SZILÁGYI ZSÓFIA EMMA

### Töltött gilice



SZILÁGYI ZSÓFIA EMMA (1995) Budapest

Éliás éppolyan hirtelen vált munka nélküli intimszobrásszá, mint amilyen gyorsasággal megrövidültek a szoknyák, falatnyibbakk lettek a bikinik, és kíno-sabb lett a kikandikáló női betyárpajesz. Azonban menthetetlen optimista jellemének köszönhetően meg sem fordult a fejében, hogy a kispadon lógassa az orrát a kilakoltatott lapostetvek társaságában – ezért még aznap, amikor bezárta szalonját, leült a konyhaasztalhoz, és gondosan számba vette, mivel töltené szívesen élete hátralevő részét.

Több holt nyelven is beszélt, de főleg káromkodott. Nagy hasznát vette ennek a tudásnak, amikor egy-egy csiklandósabb hölgy önkéntelenül állon rúgta. Mosolyogva a hettita, lúviai, leponti, oszk, illír, moábi, edomi, ibéri nyelvek valamelyikén elküldeni valakit melegebb éghajlatra mégiscsak elegánsabb, szexibb és dekadensebb, de mindenképp hasznosabb, mint ollóval a kezében dühöngeni egy női törzsvendég lábai között. Viszont nem volt biztos abban, hogy a letűnt nyelvekkel komolyabban is foglalkozna.

Az állatok ellenben rendkívüli módon érdekelték, kiváltképpen a preparálásuk. Szabad idejében gyakran állatgyógyászati és állatorvosi szakkönyveket lapozgatott. Az anatómiai könyvek részletes leírásainak és illusztrációinak köszönhetően még becsukott szemmel is hibátlanul meg tudott volna nyúzni, majd kitömní egy struccot; de ez inkább hobbi volt számára, mint hivatás.

Több ötlettel aztán nem tudta kiegészíteni soványka listáját, ezért kissé elszontyolodott. Sokkal összetettebb feladatnak bizonyult, mint ahogy elképzelte. Hátradőlt a széken, és felsóhajtott. Olyan sokan megélnék abból, hogy nem csinálnak semmit! Lehetne író, költő vagy filozófus. Vagy mindez egyszerre.

Ekkor furcsa, zizegő hang ütötte meg a fülét. A padlóra pillantott, ahol egy hanyatt esett fekete bogár kínlódott. Éliás szótlánul nézte a bogár hosszú, hiábavaló küszködését, ahogy megpróbál visszafordulni a másik oldalára, majd felkiáltott:

– Segítség kell! – azzal felpattant a székből, és nyomban cipőt húzott. Már nyitotta is a bejárati ajtót, amikor eszébe jutott a kis bogár. Gyorsan visszaszaladt a konyhába, és egy mozdulattal agyonnyomta a szerencsétlent, ne szenvedjen tovább.

– És mi mindent csinált eddig? – kérdezte meghökkenve a munkaügyi tanácsadó, miközben az Éliás munkáiról készült fotóalbumot lapozgatta.

– Ó, rengeteg mindent. Állatokat, virágokat, különböző mintákat, motívumokat, de az egyszerűbb portréktől kezdve egészen az elvontabb emberábrázolásig kaptam felkéréseket; egy görög hölgy például a volt férje azon arcki-fejezését kérte, amit akkor vágott, amikor szembesítette a férfit, tudomására jutott a felső szomszédal folytatott viszonya. Ennek a művemnek a *Diadal* címet adtam. Ott van ez a munkám is, a kilencvenötödik oldalon. De a Colosseum szörminiatűrjének elkészítése volt a kedvencem. Persze a fénykoráról készült fotó alapján alkottam meg. El tudja képzelni, micsoda kihívás volt az amfiteátrum szobrainak kialakítása? Nagyítót és többféle sebészeti csipeszt

használtam. Három álló napig dolgoztam rajta, ez volt a leginkább embert próbáló művem. Minden nehézség ellenére: megérte. Ennek az alkotásnak köszönhetem, hogy jelentős temporalista képzőművészként tartanak számon, nem pedig mezei intimfodrászként.

– Gratulálok, de én úgy értettem, van-e bármilyen más jellegű munkatapasztalata.

– Nem igazán... Idén lett volna kerekem húsz éve, hogy ezzel foglalkozom.

– Őszinte leszek... – sóhajtott a munkaügyi, és letette az asztalra a fotóalbumot. – A művészeket nagyon nehéz visszaintegrálni a társadalom megszokott rendjébe. Két alkalommal ajánlott ki az ügynökségünk művészt civil munkára, de mindkét eset tragikusan végződött. Az egyik alkotó öngyilkos lett...

– Ó!

– ...a másik meg gyilkos...

– Ó.

– ...és ha jól tudom, most a börtönben tetovál bibliai idézeteket a rabokra. A legjobb lenne, ha maradna a művészet valamely más ágánál. Folytathatná a szőr... a szobrászatot, csak... hogy is mondjam... konvencionálisabb formában.

– Mint mondtam, temporalista vagyok. A pillanatnak élek és alkotok, nem az örökkévalóságnak. Meghajlok a változás és az elmúlás előtt.

– Nos, attól tartok, nem tudok önnek segíteni.

– Szerintem igenis maradj szőrszobrász! – válaszolta Tódor, Éliás legjobb barátja és művészetének első számú laikus rajongója, majd lehúzott még egy pálinkát.

– Semmi gond nincs ezzel, én megha...

– Tudom, tudom, te meghajolsz a változás és az elmúlás előtt, ezerszer hallottam.

– Ne gúnyolódj. Nem azt mondom, hogy nem visel meg a változás. Minden alkalommal összeszorul a gyomrom, amikor elkészülök egy alkotással. Pontosan tudom, mennyi kárt okoz egy alsónemű, egy esti zuhany, egy szeretkezés; és ha ezeket mégis sértetlenül megússza, reggelre biztosan elalussza.

– De ha már változás, inkább válts... perspektívát, szokták mondani. Valahogy ki lehetne agyalni, hogy fér meg a brazil gyanta és a művészet. Esetleg a férfiak... vagy kutyák?

– Tódor, a lényeg a nő, mindennek az alapja a nő!

– Igaz, igaz. Te, figyelj már, kérdeztem ugyan többször is, de tényleg, soha nem... – suttogta, Éliás pedig némán ingatta a fejét.

– Ne már, ki hiszi el, hogy egész nap a Vénusz-dombokon gereblyézel, és még egyszer sem...

Tódor felesége szakította félbe a beszélgetést, amikor egy lavór mosott ruhával belépett a nappaliba. Egy szál combközépig érő férfipólót viselt, aminek kitégült nyaka egész jobb vállát látni engedte, fekete haja laza kontyban volt feltűzve. Úgy festett, mint bármelyik világhíres olasz filmszínész. Klárika, miután vidáman köszöntötte Éliást, kísértelt az erkélyre.

– Negyvenöt évesen is olyan vagyok, mint egy bika, attól ragyog így az én kis gilicém, az én kis tubicám... – jegyezte meg Tódor büszkén, miután becsapódott a szűnyogháló.

– Biztos, hogy egy buldózer kell ennek a testnek? – kezdte Éliás, majd szemét le nem véve Klárikáról, folytatta: – Inkább kicsit több precizitás...

– Honnan veszed, hogy... – kérdezte Tódor, és felcsigázva ő is felesége után pillantott. Érdeklődve nézték, ahogy az asszony a dohányzóasztalra teszi a lavórt, kibújik a papucsából, és fellépked a kis fémlétrán.

– A bőr... Gyöngéd, finom érintések... – kezdte Éliás, és ő is lehúzott még egy pálinkát. Klárikának a nyújtózkodástól egész a feneké vonaláig felcsú-

szott a pólója. Tódornak kikerekedett a szeme, és zavarodottan barátjára nézett, aki továbbra is bambán a feleségét figyelte. Az asszony kirázott egy abroszt, majd fejét félrebiccentve igazgatni kezdte a kötélén.

– A nyakszirtnél kezdeném, a gerinc mentén haladva, le egészen a lapockáig, nehogy kárt okozzak a bőrön... – mondta Éliás, de amikor látta, hogy Klárika továbbra is az abrosszal bibelődik hozzátette: – ...asztán a csípő tájékán, eszköz nélkül a bőr és a húshártya közé nyúlnék, óvatosan ütögető mozdulatokkal...

– Hártya? Hát barátom, nekem ahhoz közöm nem volt... – nevetett fel Tódor, és töltött mindkettőjük poharába.

– Lassan, szinte le kell masszírozni a bőrt, így akár háromszor is hatékonyabb lehet.

– Egy kis dörzsöléstől? Mikor a másodiknál mindenemet bevetve az életemért küzdök?

– Milyen óvatosan próbálja lecsippenteni az inged gombjára feltekeredett hajszálat; milyen gondos, megfontolt ujjmozgásokat végez. Ilyen figyelmesen, koncentráltan kell. Talán egy picit só, úgy biztosabban leválik a bőr... – azzal Éliás egyetlen szippantással kiszívta poharából a szeszt.

– Érintés, lapocka, hártya, muskátli... nem, izé, só. De mégis honnan veszed?

– Húsz éve a legérzékenyebb női testrészen dolgozom; ismerem a szebikik nem minden rezdülését. Na, meg az anatómia, ugye.

Ekkor Klárika visszalépett a nappaliba, és ahogy dudorászva elhaladt Éliás mellett, finoman megsimította a vállát.

– Nem tudom, baszki, nem értek a bizniszhez, de ha te ebből nem gazdagszol meg, akkor senki – mondta elismerően Tódor, majd felhördült, és rongybabaként borult le a székről.

Éliás kisvártatva Klárika után pillantott; a férfi arcán egy cinkos mosoly jelent meg.